

הוא"ו כשיצאה, בת זוגו יצאה עמו. בא חסד והתעורר אליו, והפריד אותם, ויצאו גזעים מתחת למעלה, והתפשטו ענפים והתרבו, ונעשתה ה"א תחתונה. והתרבתה בענפיה למעלה למעלה, עד שהודווגה באילן העליון, והתחברו וא"ו עם ה"א. מי גרם להם? חסד הוא. חסד הוא ודאי. שחברם כאחד.

יו"ד עם ה"א עליונה, אין תלוי חבורן בחסד, אלא חבורן תלוי במזל, וחביבותן, שלא נפרדות לעולמים. יו"ד נקשרת לה"א, וה"א נקשרת לו"ו, וא"ו נקשרת בה"א, וה"א נקשרת בכל. והכל הוא קשר אחד ודבר אחד. לא נפרדות זו מזו לעולמים. כפיכול מי שגורם את הפרוד פאלו חריב עולם, ונקרא ערות הכל.

ויעתיד לבא עתיד הקדוש ברוך הוא להשיב שכינה למקומה, ושימצא הפל בזווג אחד, שפתוב (זכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד וישמו אחד וגו'. ואם תאמר, עכשו אינו אחד? לא, שהרי עכשו הרשעים של העולם גרמו שלא ימצא אחד, שהרי הגבירה התרחקה מן המלך, ולא נמצאים בזווג. האם העליונה התרחקה מהמלך ולא מיניקה אותו.

כי מלך בלי גבירה לא מתעטר בעטרותיו עמה (של האם) כמו בראשונה כשהתחבר עם הגבירה, שעטרה אותו בכמה עטרות, בכמה זהרים בעטרות קדושות עליונות, שכתוב (שיר א) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה וגו', שהודווג עם הגבירה, אז עטרה אותו האם העליונה פראוי. וכעת שאין נמצא המלך עם הגבירה, אזי האם העליונה נוטלת את פתרה (עטרתה) ומונעת

נפקא, בת זוגו נפקא עמיה. אתיא חסד אתער גביה, ופריש לון, ונפקו גזעין מתחות לעילא, ואתפשטו ענפין, ואסגיאן, ואתעבידת ה"א תתאה. ואתרביאת בענפיה לעילא לעילא, עד דאזדווגת באילנא עלאה, ואתחברו וא"ו עם ה"א, מאן גרים לון. חסד הוא. חסד הוא ודאי. דחבר לון כחדא.

יו"ד עם ה"א עלאה. לא תליא חבורא דלהון בחסד, אלא במזל תלייא חבורא דלהון, וחביבותא דלהון, דלא מתפרשן לעלמין. יו"ד אתקשר בה"א, וה"א אתקשר בוא"ו, וא"ו אתקשר בה"א, וה"א אתקשר בכלא. וכלא חד קשורא הוא, וחד מלה. לא אתפרשו דא מן דא לעלמין. כפיכול, מאן דגרים פרוודא, פאלו חריב עלמא, ואקרי ערייתא דכלא.

ולזכנא דאתי, זמין קדשא בריך הוא לאתבא שכינתא לאתרהא, ולאשתכחא כלא בזווגא חד דכתיב (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי' אחד וגו'. ואי תימא השתא לאו הוא אחד. לא, דהא השתא חייבי עלמא גרמו, דלא אשתכח חד. דהא מטרוניתא אתרחקת מן מלכא, ולא משתכחי בזווגא. אמא עלאה אתרחקת מן מלכא ולא ינקא ליה.

בגין דמלכא בלא מטרוניתא, לא מתעטר בעטרוי עמה (ס"א דאמא), כמה בקדמיתא כד אתחבר במטרוניתא, דעטרא ליה, בכמה עטרין, בכמה זהירין בעטרין קדישין עלאין. דכתיב, (שיר השירים ג) צאנה וראינה בנות ציון במלך שלמה וגו', דאזדווג במטרוניתא, כדין עטרא ליה אימא עלאה כדקא יאות. והשתא דלא אשתכח מלכא במטרוניתא, כדין אימא עלאה נטלת כתראה (נ"א עטראה) ומנעת מגיה